Sme tu pre Vás

GRÉCKOKATOLÍCKA CIRKEV

farnosť Zosnutia Presvätej Bohorodičky
Humenné – mesto

www.grkat.he.sk/mesto

Cena: dobrovoľný príspevok Ročník: 7. Číslo: 13

Príhovor Svätého Otca Františka na generálnej audiencii 24. júna 2015:

"Chráňme dušu dieťaťa pred nezhodami v rodine"

Drahí bratia a sestry!

V uplynulých katechézach sme hovorili o rodine, ktorá zažíva krehkosti ľudského rozpoloženia, chudobu, chorobu, smrť. Dnes sa zasa zamyslíme nad ranami, ktoré sa otvárajú v samom vnútri rodinného spolunažívania. To znamená vtedy, keď sa v samotnej rodine deje zlo. To je to najhoršie!

Dobre vieme, že v dejinách žiadnej z rodín nechýbajú momenty, v ktorých je intimita najdrahších citov urážaná správaním sa jej členov. Slová a skutky - aj zanedbanie konania dobra! -, ktoré namiesto toho, aby vyjadrili lásku, spreneverujú sa jej, či ešte horšie, zabíjajú ju. Keď sa tieto rany, ktoré sú ešte schopné uzdravenia, prehliadajú, zhoršujú sa: premieňajú sa na aroganciu, nevraživosť, pohŕdanie. A v takom štádiu sa môžu stať hlbokými tržnými ranami, ktoré rozdelia manžela a manželku a vedú k vyhľadávaniu pochopenia, podpory a potechy všade inde. Často však tieto «podpory» nemyslia na dobro rodiny! Vyprázdnenie manželskej lásky vnáša trpkosť do vzťahov. A často sa rozpad vzťahu «zosypáva» na deti.

Deti. Chcel by sa trochu zastaviť pri tomto bode. Napriek našej zdanlivo vyspelej citlivosti a všetkým našim vycibreným psychologickým analýzam, sa pýtam, či sme sa nestali

znecitlivenými aj voči ranám detskej duše. Čím väčšia je snaha o vynáhradu prostredníctvom darčekov a dobrôt, tým viac sa stráca cit pre najbolestnejšie a najhlbšie zranenia duše. Veľa hovoríme o poruchách správania, o psychickom zdraví, o blahu dieťaťa, o pocitoch úzkosti rodičov i detí... No vieme ešte, čo je to rana na duši? Pociťujeme ťarchu tej hory, ktorá gniavi dušu dieťaťa v rodinách, v ktorých je zlé zaobchádzanie a ubližovanie, až po rozbitie puta manželskej vernosti? Akú váhu má v našich rozhodnutiach – a v pomýlených rozhodnutiach, napríklad – akú váhu má duša detí? Keď dospelí stratia hlavu, keď každý myslí iba na seba samého, keď si otec a mama ubližujú, duša dieťaťa veľmi trpí, zakúša pocit zúfalstva. A tieto zranenia poznačujú na celý život.

V rodine je všetko vzájomne prepojené: keď je jej duša v nejakom bode zranená, táto infekcia nakazí všetkých. A keď muž a žena, ktorí sa zaviazali, že budú «jedno telo» a vytvoria rodinu, myslia posadnuto na vlastné požiadavky slobody a potešenia, táto deformácia hlboko narúša srdce a život detí. Ako často sa deti schovávajú, aby sa vyplakali osamote... Toto musíme jasne pochopiť. Manžel a manželka sú jedno telo. A ich ratolesti sú telo z ich tela. Ak si pomyslíme na tvrdosť, s akou Ježiš varuje dospelých, aby nepohoršovali maličkých – počuli sme tento úsek evanjelia (porov. Mt 18, 6) – môžeme lepšie porozumieť jeho slovu o vážnej zodpovednosti chrániť manželský zväzok, ktorý dáva počiatok ľudskej rodine (porov. Mt 19, 6-9). Keď sa muž a žena stali jedným telom, všetky zranenia a všetky opustenia zo strany otca či mamy sa zarezávajú do živého tela detí.

Je pravda, z druhej strany, že sú prípady, v ktorých je odlúčenie nevyhnutné. Niekedy sa môže stať priam morálne nevyhnutným, keď ide o ochranu slabšieho manželského partnera alebo malých detí pred veľmi ťažkými ranami, zapríčinenými útlakom a násilím, ponižovaním a zneužívaním, odcudzením sa a ľahostajnosťou.

Nechýbajú vďaka Bohu takí, ktorí držaní vierou a láskou k deťom svedčia o svojej vernosti voči zväzku, v ktorý verili, akokoľvek sa zdá nemožným ho oživiť. Nie všetci odlúčení však cítia toto povolanie. Nie všetci rozpoznajú vo svojom osamotení výzvu, ktorou sa Pán na nich obracia. Vôkol nás nachádzame rozličné rodiny v takzvaných neregulárnych situáciách – mne sa toto slovo nepáči – a kladieme si veľa otáznikov. Ako im pomôcť? Ako ich sprevádzať? Ako ich sprevádzať, aby sa deti nestali rukojemníkmi otca alebo mamy? Prosme Pána o veľkú vieru, aby sme hľadeli na realitu Božím pohľadom; a o veľkú lásku, aby sme pristupovali k ľuďom s jeho milosrdným srdcom.

Prevzaté z TK KBS

ROK RODINY

Katechéza k Roku rodiny:

Povolanie sa rodí v rodine

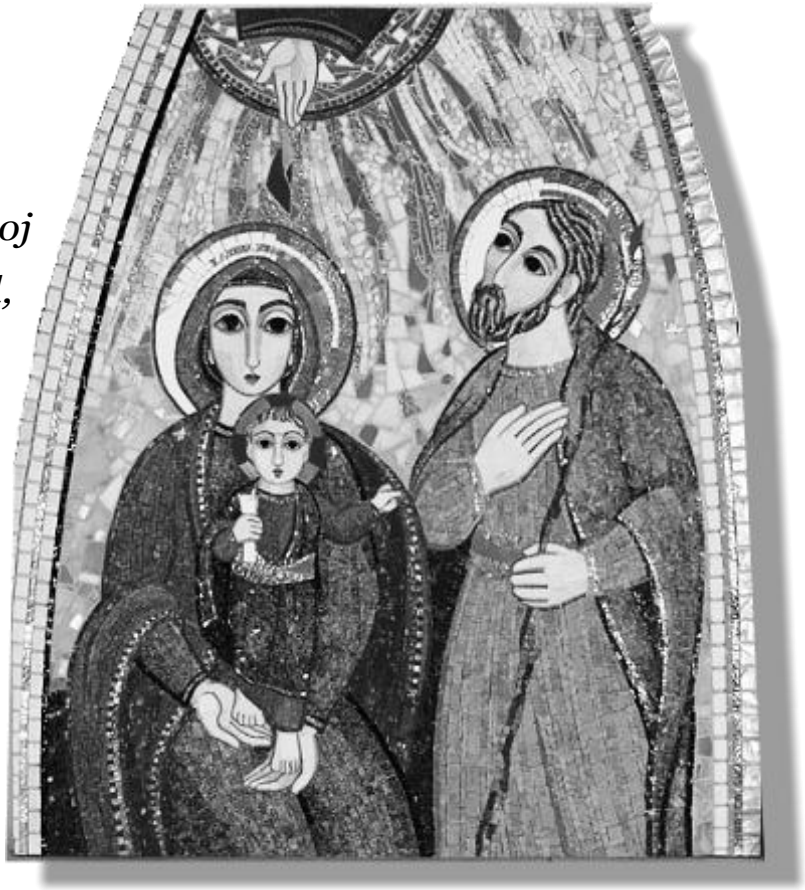

„A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Boh ich požehnal a povedal im: „Ploďte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju...“. (Gn 1, 27-28)

Boh povolal človeka, aby žil. Postaral sa o priestor pre život, potravu a spoločenstvo. Zaujímal sa o jeho život a potreby. Bol ako otec, ktorý sa stará. Otec je prvým človekom, ktorý dáva dieťaťu istotu. Povznáša myslenie vyššie, aby sme nepozerali na všetko so strachom. Učí ho zdravému sebavedomiu. Matka učí dieťa nehe. Postupne odvádza pohľad na seba a učí dieťa deliť sa. Nie v každej rodine je všetko ideálne, ale v každej rodine je šanca na zmenu. Duchovné povolanie má počiatok v rodine. Niekedy príde výzva aj od iných ľudí a môže prísť aj priamo od Boha. Každý človek ktorý prijal Božie volanie sa stretáva so svojou rodinou, či rodinami svojich známych. Prečo je rodina pre duchovné povolanie taká dôležitá? Odpoveďou môže byť Božie slovo: „On vstal, vzal za noci dieťa i jeho matku a odišiel do Egypta.“. (Mt 2,14) Odvaha a pohotovosť k službe učia dieťa konať podobne.

Rodina je domovom. Vôbec nezáleží ako je dom postavený, koľko má poschodí či kúpeľní. (To sú vedľajšie veci.) Dôležité je ako rodina spolu drží. Aj moje povolanie sa začalo v rodine. Prvá o mojej túžbe vedela mama. Povedala som jej to len raz a viac som o tom nerozprávala, akoby som na to zabudla. Moja mama však na to nikdy nezabudla. Keď som po štyroch rokoch

oznámila, že chcem slúžiť Bohu, povedala: „Myslela som, že si na to zabudla.“ Zaujímavé je to, že naša myseľ niektoré veci zabudne, ale náš duch nie. A Duch Boží hlavne pripomína to, čo je dôležité pre našu spásu. Moje povolanie pre zasvätený život sa začalo pred pádom totalitného režimu. Môj otec sa o mňa bál. Povedal mi: „Dcéra moja, ty si nevieš predstaviť, koľko kňazov a rehoľných sestier bolo zabitých.“. Mladosť je vek, keď sa človek až tak nebojí nových vecí a ide do rizík. A tak som vykročila aj ja.

Moja cesta zasvätením nebola nikdy nudná. V rodine som získala úctu k ľuďom, úctu k práci a milosrdenstvo. Videla som, že láska je viac ako tvrdá spravodlivosť. Z môjho detstva a mladosti si navždy pamätám príklad modlitby a vytrvalosti. Modlitbu začínal otec vždy tými istými slovami: „Svätý Bože, Svätý silný,...“ Spoločná modlitba bola dôležitá. Keď prichádzali do našej veľkej rodiny rôzne kríže a nepokoje, modlitby a vytrvalosti pribúdalo ešte viac. Tak som sa učila veriť v moc modlitby. Často si *spomínam* ako som počula skoro ráno prechádzať otca i mamu cez našu izbu s hlasnou modlitbou na perách. Ich práca začínala skoro ráno, ale modlitba im nikdy nechýbala. Vedela som, že som v bezpečí. V období dospievania som sa cez spoločenstvo Svetlo – Život naučila modliť vlastnými slovami. Toto bol pre mňa nový objav ako sa rozprávať s Bohom. Božie kráľovstvo potrebuje ľudí rozhodnutých žiť pre Božie kráľovstvo. Ohlasovať Ježišovu moc na tejto zemi už teraz. Boh potrebuje ľudí, aby vydávali svedectvo o jeho moci. Raz mi jeden chlapec (Juraj, 7 rokov) dal otázku na hodine náboženstva. Opýtala som sa ho: „Myslíš, že to viem?“. Odpovedal bez zaváhania: „Určite, veď ste Božia.“. „Znie to veľmi honosne“, pomyslela som si. Uvedomila som si však, že je to tak. Som Božia dcéra, ktorú Boh chcel mať a moji rodičia ma prijali. S veľkou radosťou spomínam, ako mi moja mama rozprávala, ako ťažko niesla správu, že v jej veku (42) porodí dieťa. Povedala však Bohu: „Viem, že sa o nás postaráš.“. A tak aj bolo. Boh sa postaral. A stará sa aj dnes. „Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť útokom diabla.“ (Fil 6,11) Keď v mojom živote, v rodine mojich blízkych či priateľov, príde kríž alebo skúška, opakujem si: „V Ježišovom mene máme víťazstvo.“ A nedám sa oklamať, že to tak nie je. Lebo v Ježišovom mene sme zachránení, každý človek, dieťa aj celá rodina.

Spýtala som sa pár ľudí, či dostali dar viery v rodine. „Príklad mojich rodičov vo viere v Boha je úžasný.“ (Gabika, 19 r.) „Rodičia ma k viere neviedli, ale ja som v svojom srdci cítila Božiu prítomnosť, v dospelosti som aj so svojou dcérou prijala krst. Teraz viem, že som urobila dobre.“ (Hana, 58r.)

sr. Alžbeta A. Gerberyová, SSNPM

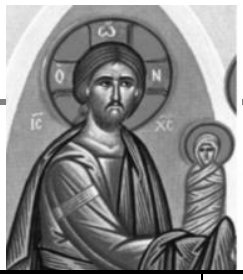

Liturgický program na týždeň po 6. nedeli po ZSD

Pondelok 6.7.	Otec Sisoés Veľký	6:30 **17:30** 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Ján, Michal, Helena, Juraj, Júlia (panychída)* **Akatist požehnania rodín** Sv. liturgia slovenská † *Jozef, Mária*
Utorok 7.7.	Prepodobní otcovia Tomáš z Maley a Akakios	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Ján, Mária, Ján* Sv. liturgia slovenská † *Mária (panychída)*
Streda 8.7.	Veľkomučeník Prokop	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Pavel, Mária* Sv. liturgia slovenská † *Andrej, Barbora*
Štvrtok 9.7.	Hieromučeník Pankrác, tauromenský biskup	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Anna, Andrej* Sv. liturgia slovenská † *Miriama (panychída)*
Piatok 10.7.	Prepodobný otec Anton Pečersko-Kyjevský	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská * *Štefan (40 r.)* Sv. liturgia slovenská † *Michal, Anna (panychída)*
Sobota 11.7.	Všechválna mučenica Eufémia	6:30 **17:00** 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Michal, Vasiľ, Anna, Helena, Ján (panychída)* **Veľká večiereň** Sv. liturgia slovenská † *Michal, Mária*
Nedeľa 12.7.	**NEDEĽA 7. TÝŽDŇA PO PÄŤDESIATNICI** Mučeníci Proklos a Hilarios	7:30 **9:00** 11:00 **17:15** 18:00	Sv. liturgia slovenská * *Zuzka 16r.* **Sv. liturgia cirkevnoslovanská *za veriacich*** Sv. liturgia slovenská * *Branislav* **Večiereň** Sv. liturgia slovenská * *Božena*

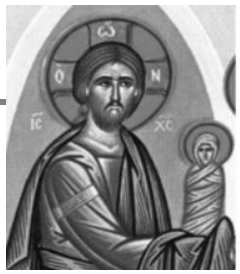

Liturgický program na týždeň po 7. nedeli po ZSD

Pondelok 13.7.	Zhromaždenie k svätému archanjelovi Gabrielovi	6:30 **17:30** 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Helena, Ján* **Akatist požehnania rodín** Sv. liturgia slovenská † *Ján*
Utorok 14.7.	Apoštol Akvila	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Andrej* Sv. liturgia slovenská † *Vasiľ, Anna, Michal, Lukáš, Teodor (panychída)*
Streda 15.7.	**Svätý apoštolom rovný a veľký knieža Vladimír, pri svätom krste nazvaný Bazil**	6:30 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Margita, Verona, Richard* Sv. liturgia slovenská
Štvrtok 16.7.	Hieromučeník Aténogenés a jeho desiati učeníci	6:30 **17:00** 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská * *Gabika, Michal, Peter s rod., Lena* **Večiereň sviatku** Sv. liturgia slovenská † *Alexius*
Piatok 17.7.	**Blažený hieromučeník Pavol, prešovský biskup** odporúčaný sviatok, voľnica	**6:00** 6:30 **17:30** 18:00	**Moleben k bl. Pavlovi** Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Slavomír, Alžbeta, Ladislav, Anna, Michal* **Moleben k bl. Pavlovi** Sv. liturgia slovenská * *Tatiana, Božena s rod.*
Sobota 18.7.	Mučeník Emilián	6:30 **17:00** 18:00	Sv. liturgia cirkevnoslovanská † *Andrej,, Anna* **Večiereň** Sv. liturgia slovenská † *Ivan, Michal, Marta, Juraj, Júlia, Ján, Anna (panychída)*
Nedeľa 19.7.	**NEDEĽA 8. TÝŽDŇA PO PÄŤDESIATNICI** **Pamiatka svätých otcov šiestich ekumenických snemov** **Zbierka Svojpomocný fond**	7:30 **9:00** 11:00 **17:00** 18:00	Sv. liturgia slovenská * *Helena (60 r.) s rod.* **Sv. liturgia cirkevnoslovanská** ***za veriacich*** Sv. liturgia slovenská * *Marcel (40 r.), Milada, Štefan, Martin, Eva, Marián, Jakub* **Večiereň sviatku** Sv. liturgia slovenská * *František (30 r.), Patrik (1 r.)*

BLAŽENÝ HIEROMUČENÍK

PAVEL PETER, PREŠOVSKÝ BISKUP

Bl. Pavol Peter Gojdič sa narodil 17. júla 1888 v Ruských Pekľanoch, neďaleko Prešovav rodine gréckokatolíckeho kňaza Štefana Gojdiča a matky Anny, rod. Gerberyovej. Pri krste dostal meno Peter.

Základné vzdelanie nadobudol v Cigeľke, neskôr v Bardejove a v Prešove. Po získaní základného vzdelania v štúdiu pokračoval na gymnáziu v Prešove, ktoré ukončil maturitou v roku 1907. Počujúc Boží hlas, ktorý ho volal ku kňazstvu nastúpil na štúdium teológie v Prešove. Nakoľko dosahoval vynikajúce výsledky bol poslaný po roku na ďalšie štúdia do Budapešti. Aj tu sa snažil popri štúdiu viesť hlboký duchovný život. Už tu v seminári dostal ako bohoslovec od svojho špirituála usmernenie do života: „Život nie je ťažký, ale veľmi vážny“, ktoré sa stalo preňho akousi smernicou sprevádzajúcou ho celým životom. Po skončení štúdia bol dňa 27. augusta 1911 v Prešove vysvätený za kňaza prešovským biskupom Dr. Jánom Vályim. Hneď druhý deň slúžil v Cigeľke primičnú sv. liturgiu. Po vysviacke krátky čas pôsobil ako kaplán pri svojom otcovi. Po roku bol vymenovaný za prefekta eparchiálneho internátu a súčasne aj katechétom na meštianskej škole. Následne sa stal protokolistom a archivárom na biskupskom úrade a taktiež bol ako kaplán poverený duchovnou správou veriacich v Sabinove. V roku 1919 sa stal riaditeľom biskupskej kancelárie.

Na veľké prekvapenie všetkých v roku 1922 dňa 20. júla vstúpil do Rádu sv. Bazila Veľkého na Černečej Hore pri Mukačeve a následne po obliečke prijal

meno Pavol. Stalo sa tak pre jeho skromnosť, pokoru, túžbu žiť v askéze a tak slúžiť Pánu Bohu. Božia vôľa však bola iná a tá ho predurčila na vysokú dušpastiersku úlohu v službe biskupa. Dňa 14. septembra 1926 bol menovaný za apoštolského administrátora prešovskej eparchie. Pri svojej inštalácii za administrátora ohlásil program svojho apoštolátu: „S pomocou Božou chcem byť otcom sirôt, pomocníkom chudobných a tešiteľom zarmútených“.

Prvým úradným aktom novovymenovaného administrátora prešovskej eparchie Pavla Gojdiča bolo podpísanie pastierskeho listu z príležitosti 1100. výročia narodenia sv. Cyrila, slovanského apoštola. Okrem podpisov biskupa mukačevského Petra Gebeja, križevackého biskupa Dionýza Nyáradiho je tam aj podpis biskupa Gojdiča. „Dátum: deň sv. Mikuláša v roku 1926“. Tak začína svoju činnosť v duchu slovanských apoštolov. To ho charakterizuje aj ako biskupa. Vždy verný Rímu, tak ako slovanskí apoštoli, bol Slovanom a veľmi miloval svoj východný obrad.

Krátko na to bol dňa 7. marca 1927 ustanovený za biskupa s titulom harpašský /Ecclasiae Harpasenae – Malá Ázia/. Konsekrovaný na biskupa bol v chráme sv. Klimenta v Ríme dňa 25. marca 1927 na sviatok Zvestovania Panny Márie. Biskupmi svätiteľmi boli biskup križevacký o. Dionýz Nyáradi, biskup přemyslevský o. Jozef Kocilovský a biskup z Philadelfie USA o. Konštantín Bohačovský.

Po biskupskej vysviacke otec Pavol navštívil chrám sv. Petra v Ríme, kde sa pomodlil na jeho hrobe. Dňa 29. marca 1927 spolu s otcom biskupom Nyáradim boli prijatí na osobnej audiencii Svätým Otcom Piom XI. . Pápež daroval otcovi biskupovi Pavlovi zlatý kríž, ktorý mu podával so slovami: „Tento kríž je iba slabým symbolom tých veľkých krížov, ktoré na teba zošle Pán Boh, môj synu, v Tvojej biskupskej službe“.

Na svoju apoštolskú cestu si zvolil biskupské heslo tohto znenia: „Boh je láska, milujme ho!“

Ako biskup sa zaslúžil o povznesenie duchovného života kňazov a veriacich. Veľmi mu záležalo na správnom slávení bohoslužieb a dodržiavaní cirkevných sviatkov. V dôsledku nových pomerov zriaďoval nové farností ako napr. v Prahe, Bratislave, Levoči a inde. Vďaka jeho usilovnosti bol postavený v Prešove sirotinec, ktorý zveril sestrám Služobniciam. Výrazné boli jeho aktivity v oblasti školstva, čo dokumentovalo založenie Gréckokatolíckeho gymnázia v Prešove v roku 1936. Podporoval aj učiteľskú akadémiu, seminár, internáty a podobne. Všemožne sa staral o vydávanie duchovnej literatúry, čo sa prejavilo vychádzaním časopisu Blahovistnik, ďalej Da prijdet carstvije Tvoje a rôznych modlitebných a knižných titulov, ktoré vychádzali vo vydavateľstve PETRA. Za jeho láskavý, pozorný a dobročinný vzťah k ľuďom sa mu dostalo uznania, keď ho nazývali „mužom zlatého srdca“.

Devízou otca biskupa bola aj vrúcna láska k Eucharistickému Spasiteľovi neustále posilňovaná adoráciou pred Najsvätejšou Eucharistiou v biskupskej kaplnke. Ďalšou nemenej výraznou črtou jeho duchovného života bola veľká úcta k Božskému Srdcu, každé ráno sa zasväcoval Božskému Srdcu Ježiša Krista slovami: „Všetky modlitby, obety a kríže obetujem ako náhradu za hriechy celého sveta!“. Nesmieme opomenúť, že bol veľkým ctiteľom Matky Božej a ako mariánsky ctiteľ vo svojej biskupskej kaplnke mal obraz Klokočovskej Panny Márie, pred ktorým sa dennodenne modli a porúčal seba i celú eparchiu pod jej ochranu a pomoc.

V roku 1939 bol 13. apríla menovaný za apoštolského administrátora mukačevskej apoštolskej administratúry

na Slovensku. V zložitých podmienkach Slovenského štátu jeho osoba sa stala tŕňom v oku vtedajších vládnych predstaviteľov a preto sám požiadal o abdikáciu. Avšak Rím a vtedajší Sv. Otec naopak ocenil jeho snaženia a abdikáciu nielenže neprijal, ale namiesto nej ho menoval za prešovského sídelného biskupa. A tak 8. augusta 1940 bol slávnostne intronizovaný v Prešove a následne 15. januára 1946 bol potvrdený v jurisdikcii gréckokatolíkov v celom Československu.

Ďalší sľubný rozvoj náboženského a duchovného života v eparchii bol prerušený jednak vojnovými udalosťami a hlavne nástupom komunistov k moci v roku 1948. Ich ideologické smerovanie predurčovalo boj zvlášť proti gréckokatolíckej cirkvi.. Biskup Gojdič odmietol komunistickou stranou a štátnou mocou podporovanú snahu o prestup gréckokatolíkov na pravoslávie. Postupne ho izolovali od duchovenstva a veriacich. Hoci bol vystavený veľkému tlaku, aby sa zriekol katolíckej viery a pretrhol jednotu s pápežom, všetky lákavé ponuky odmietol a prehlásil: „Mám už 62 rokov a obetujem celý svoj majetok aj rezidenciu, no svoju vieru za žiadnych okolností nezradím, lebo chcem, aby moja duša bola spasená“.

Pri smutne známych okolnostiach Prešovského soboru dňa 28. apríla 1950, bol biskup Pavol Gojdič zatknutý a internovaný. Začína jeho krížová cesta mnohými väznicami bývalého Československa, z ktorých ho oslobodila až smrť.

V dňoch 11. – 15. januára 1951 vo vykonštruovanom procese s tzv. vlastizradnými biskupmi Vojtaššákom, Buzalkom a Gojdičom bol biskup Gojdič odsúdený na doživotné odňatie slobody, zaplatenie dvestotisíc korún pokuty a odňatie všetkých občianskych práv. Na základe amnestie v roku 1953 vydanej prezidentom A. Zápotockým bol zmenený jeho trest z doživotia na 25 rokov odňatia slobody. Vtedy mal biskup 66 rokov a jeho zdravotný stav sa stále zhoršoval. Ďalšie žiadosti o amnestiu, vzhľadom na už spomínaný zlý zdravotný stav a vek, boli však vždy zamietnuté.

Otec biskup Pavol Gojdič sa mohol dostať z ťažkého väzenia na slobodu, ak by zaprel svoju vernosť Cirkvi a Sv. Otcovi. Mal k tomu rôzne ponuky, ako o tom svedčila aj udalosť na ktorú si neskôr spomínal takto: Vo väznici v Ruzyni ho v reprezentačnej miestnosti, kde ho doviedli z cely, prijal uniformovaný vysoký dôstojník. Oznámil mu, že z tejto miestnosti pôjde rovno do Prešova, ak je ochotný stať sa patriarchom pravoslávnej cirkvi v Československu. Biskup odmietol túto požiadavku s ospravedlnením, že by to bol strašný hriech proti Bohu, že by to bola zrada na Sv. Otcovi, na vlastnom svedomí a na veriacich, z ktorých mnohí v tomto čase trpeli.

Aj v najťažších chvíľach bol odovzdaný do Božej vôle ako o tom svedčia aj jeho slová: „Veru neviem, či by bolo hodno zameniť korunu mučeníctva za dva, či tri roky života na slobode. No ja to ponechám na milého Pána Boha, nech On rozhodne“. Pri príležitostí jeho 70-tín mu do väzenia poslal telegram aj Sv. Otec Pius XII. Ubezpečil ho v ňom, že nezabúda na svojho hrdinského syna. Bol to pre otca biskupa skutočne jeden z najkrajších dní vo väzení.

Veľkou túžbou biskupa Gojdiča bolo, aby zomrel zaopatrený sviatosťami a v deň svojich narodenín. Obe túžby sa mu splnili. Zomrel 17. júla 1960, teda v deň svojich narodenín vo veku 72 rokov vo väzenskej nemocnici v Leopoldove. Následne bol pochovaný bez akýchkoľvek pôct na väzenskom cintoríne v hrobe bez mena, pod väzenským číslom 681.

V dôsledku uvoľnenia spoločensko-politických pomerov v Československu v roku 1968 štátne orgány po mnohých prieťahoch dovolili exhumáciu telesných pozostatkov otca biskupa Gojdiča. Samotná exhumácia sa na leopoldovskom cintoríne uskutočnila 29. októbra 1968 s následným prevezením telesných pozostatkov do Prešova. Rozhodnutím normalizačných úradov po sovietskej okupácii museli byť premiestnené do krypty Gréckokatolíckeho katedrálneho chrámu sv. Jána Krstiteľa v Prešove. Od 15. mája 1990 sa nachádzajú v kaplnke katedrály v sarkofágu.

Biskup Pavol Gojdič bol súdne rehabilitovaný 27. septembra 1990.

Pri svojej historickej návšteve Slovenska sa Sv. Otec Ján Pavol II. počas návštevy Prešova pomodlil pri hrobe tohto biskupa - mučeníka v kaplnke katedrálneho chrámu.

Dňa 17. júla 1998 bola v kaplnke Gréckokatolíckeho biskupstva v Prešove oficiálne otvorená diecézna fáza procesu blahorečenia biskupa Pavla Gojdiča.

Biskup Pavol Gojdič bol 4. novembra 2001 Svätým Otcom Jánom Pavlom II. na Svätopeterskom námestí v Ríme vyhlásený za blahoslaveného.

Vedením mesta Prešov mu bol 11. novembra 2003 udelený titul in memoriam: čestný občan mesta Prešov.

Prešovský samosprávny kraj mu 21. decembra 2004 udelil Cenu PSK v roku 2004 in memoriam za duchovnú formáciu Prešovského regiónu, za trvalé svedectvo života podľa pravdy a za pozitívne zviditeľnenie Prešovského regiónu a Mesta Prešov.

27. januára 2008 mu bol v Bratislave udelený titul Spravodlivý medzi národmi za nezištnú záchranu židov počas holokaustu.

Podľa Životopisy svätých

Zmeny pôsobiacich kňazov vo farnosti Humenné

30. mája 2015 ukončil pastoračné pôsobenie v našej farnosti **o. Štefan Peľo,** výpomocný duchovný farnosti Humenné a duchovný správca nemocnice A. Leňa. Otec odišiel bývať k svojej dcére k Bratislave na zaslúžený odpočinok.

8. júna 2015 ukončil pastoračné pôsobenie vo farnosti aj **o. ThLic. Miroslav Mrug,** výpomocný duchovný farnosti Humenné. Bol ustanovený za duchovného správcu k sestričkám redemptoristkám vo Vranove n./T. – Lomnici.

K 30. júnu 2015 ukončil pastoráciu v našej farnosti aj **o. Mgr. Mikuláš Jančuš**, kaplán. Od 1.7.2015 je ustanovený za správcu farnosti Vyškovce v protopresbyteriáte Stropkov.

Duchovným otcom ďakujeme za ich službu a vyprosujeme všetky potrebné milosti do ďalšieho pôsobenia v Pánovej vinici na mnohaja i blahaja lita!

Od 1.7.2015 je novým otcom kaplánom pre našu farnosť ustanovený novokňaz **Mgr. Martin Snak**, rodák zo Šarišského Čierneho. Otcovi Martinovi vyprosujeme medzi nami hojnosť Božích milosti, požehnania, pevného zdravia a aby sa cítil medzi nami ako doma.

Detské okienko

DOKRESLI A VYFARBI

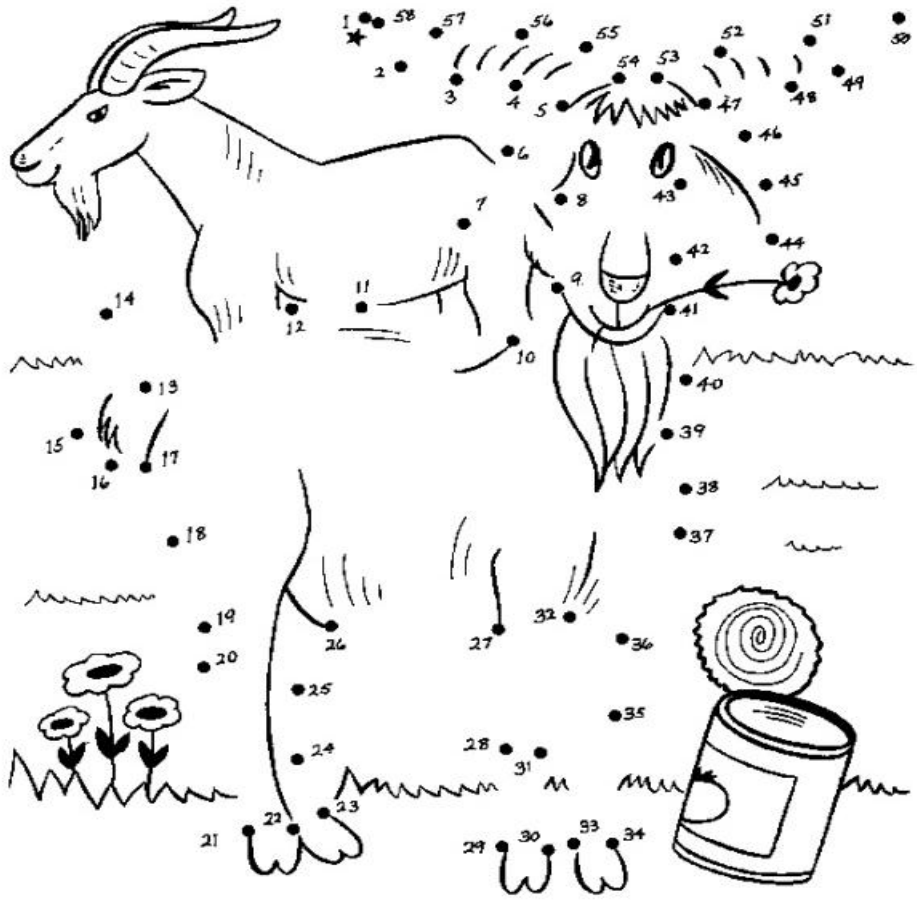

VTIPY:

Kazateľ s mikrofónom na klope sa svižne pohybuje pred zhromaždenými veriacimi a nebezpečne napína kábel, ktorý mu trčí vzadu spod kabáta. Pobieha sprava doľava a naopak až sa zdá, že ho utrhne. Po niekoľkých takýchto tanečných okruhoch sa malé dievčatko v tretej lavici nakloní k svojej matke a šepká jej do ucha:
Mami? A neublíži nám, ak sa oslobodí?

Zuzka sa pýta Marienky:
— Čo ten tvoj Jožko včera tak nadával?
— Ale, chcel ísť do kostola a nevedel nájsť modlitebnú knižku.

Dvaja veselí mnísi sa zhovárajú:
- Čo myslíš, čo robil Noe počas štyridsiatich dní, kým trvala potopa?
- Myslím, že rád by chytal ryby, ale mal iba dva červíky.

Pán Kohn, zamyslene pozoruje papamobil a množstvo limuzín, ktoré sprevádzajú pápeža na návšteve v Jeruzaleme. Po chvíli sa otočí k svojmu partnerovi v podnikaní, pánovi Katzovi:
— A vedia oni, pán Katz, že pred dvoma tisícročiami rozbiehali kresťania tento biznis iba s jedným oslom?

Kontakt

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Zosnutia Presvätej Bohorodičky

Osloboditeľov 28, 066 01 Humenné

Telefón: **kancelária:** 057/ 775 3628

WEB: **www.grkathe.sk**

e-mail: **úrad:** humenne@grkatpo.sk
farár: martinzlacky@gmail.com
kaplán: miro.sentik@gmail.com
kaplán: jancusmikulas@gmail.com

Úradné hodiny

Pondelok, streda, štvrtok: 8:00 – 9:00 / 16:00 - 17:00

Na prvý piatok, štátne a cirkevné sviatky je kancelária zatvorená.

Prosíme vás o dodržanie podmienok:

- ak žiadate **KRST - 2 týždne** vopred, prípravu (náuku) **odporúčame ešte pred pôrodom**;
- ak žiadate **SOBÁŠ**

1) a máte všetky iniciačné sviatosti
– krst, myropomazanie, sv. prijímanie - minimálne **3 mesiace vopred**;
2) a niektorá z nich Vám chýba - minimálne **6 mesiacov vopred**;
3) ak bývate **min. 3 mesiace mimo našu farnosť**: zabezpečte si prípravu (náuky) a dovolenie kňaza, kde bývate k sobášu, príp. sobášnu zápisnicu.

LITURGIE – úmysly na Božské liturgie prijímame **iba v cerkvi.**

KRSTNÝ, SOBÁŠNY LIST – je možné vyžiadať si aj telefonicky, mailom. K sobášom krstné listy musíme zasielať priamo na farský úrad, kde bude sobáš (nariadenie o. arcibiskupa Jána).

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého,
kto prispeje na dobrý účel akýmkoľvek finančným darom.
Číslo účtu farnosti: 0086909038/0900

SME TU PRE VÁS
Informačno-formačný časopis farnosti Zosnutia Presvätej Bohorodičky v Humennom
Dobrovoľný príspevok (tlač 1ks = 0,225€)
Pre vnútornú potrebu vydáva: Gréckokatolícka cirkev, farnosť Humenné.
Texty článkov neprešli gramatickou úpravou.
Zodpovedný za vydanie**: o. Martin Zlacký, o. Miroslav Sentivan, o. Mikuláš Jančuš, o. Martin Snak**